

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2408/2025
03.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Бојан Благојевић адвокат из ..., против тужене Електромрежа Србије а.д. Београд, коју заступа Софија Илић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 961/24 од 05.11.2024. године, на седници одржаној 03.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 961/24 од 05.11.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Панчеву Гж 961/24 од 05.11.2024. године.

Свака странка сноси своје трошкове поступка по ревизији.

Образложење

Решењем Вишег суда у Панчеву Гж 961/24 од 05.11.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђено решење Основног суда у Панчеву П 2465/23 од 05.08.2024. године којим је одбачена тужба тужиље од 21.12.2023. године као недозвољена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Посебна ревизија је, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. Правила о том правном средству изјављеном против пресуде примењују се, на основу члана 420. став 6. ЗПП, и на посебну ревизију изјављену против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан у спору у којем не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања

правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној.

Тужбом поднетом 21.12.2023. године тражена је исплата накнаде за успостављену стварну службеност пролаза далековода преко парцеле тужиле .. к.о. Поступак за непотпуну експропријацију установљавањем права службености пролаза проводника изнад означене парцеле покренут је предлогом туженог од 31.11.2023. године надлежном органу управе за имовинске послове. Поступак по том предлогу није правноснажно окончан.

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужиле у овом спору није потребно одлучивати ради разматрања питања да ли су судови опште надлежности овлашћени да одбаце тужбу којом се тражи исплата накнаде за умањену вредност непокретности због успостављања службености проласка каблова далековода, коју ревидент сматра правним питањем од општег интереса.

Правни пут за остварење права на накнаду у случају експропријације непокретности прописан је Законом о експропријацији („Службени гласник РС“, бр. 53/95...106/16) и Законом о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“, бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“, бр. 46/95...14/22) и подразумева постојање правноснажног решења о експропријацији. Законом о експропријацији, поред осталог, прописано је: да је општинска управа, после правноснажности решења о експропријацији, дужна да одмах без одлагања закаже и одржи расправу за споразумно одређивање накнаде за експроприсану непокретност (члан 56. став 1); да ће општинска управа, ако се споразум о накнади у целини не постигне у року од два месеца од дана правноснажности решења о експропријацији, доставити правноснажно решење о експропријацији са свим списима надлежном општинском суду ради одређивања накнаде, а ако тако не поступи, ранији сопственик и корисник експропријације могу се непосредно обратити суду ради одређивања накнаде (члан 61). Судски поступак одређивања накнаде за експроприсану непокретност уређен је одредбама чл. 132. до 140. Закона о ванпарничном поступку.

Следствено изложеном, накнада за (потпуно или непотпуно) експроприсану непокретност одређује се споразумно у управном поступку у року од два месеца од правноснажности решења о експропријацији, а у судском ванпарничном поступку - ако се у означеном року не постигне споразум о накнади између сопственика непокретности и корисника експропријације.

У овом случају није постојала могућност да се парнични поступак покренут тужбом обустави и по правноснажности решења о обустави поступка настави по правилима ванпарничног поступка (члан 18. ЗПП) јер за такву одлуку нису испуњене процесне претпоставке – постојање правноснажног решења о непотпуној експропријацији и одсуство споразума о накнади између власника непокретности и корисника експропријације, односно протек рока од два месеца од правноснажности решења о експропријацији у којем такав споразум није постигнут.

Решења о прекиду поступка донета у истим чињенично-правним споровима, не оправдавају потребу одлучивања о изјављеној посебној ревизији ради уједначавања

судске праксе. Приложена решења нису правноснажна, али и да јесу, не би била од утицаја на дозвољеност тужиљине посебне ревизије. Њихово постојање указивало би на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези с чланом 223. тачка 1. ЗПП учињену од стране нижестепених судова у овом поступку, али повреда процесних одредаба није законски разлог за ревизију из члана 404. ЗПП.

На основу свега изложеног, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаним решењем другостепеног суда правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена сагласно члану 479. став 6. ЗПП, због чега је одбачена ставом другим изреке, на основу чл. 413. и 420. став 6. ЗПП.

О трошковима поступка по ревизији одлучено је на основу члана 165. став 1. у вези с чл. 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП ставом трећим изреке, с обзиром да тужиља није успела са изјављеним ванредним правним леком, а да издаци туженог за састав одговора на ревизију нису били потребни.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**